

Andrej Tymko, Poprad

Nadrozmerné bremeno

Každý z nás je nosič svojho druhu. Jeden vláči na pleciach starosti, iný hriechy, ďalší radosť atď. Okrem toho existujú aj iné bremená. Napríklad rúra dlhá 30 metrov. No ako také hadisko v súvislej forme vytrepať na horskú chatu?

Direttissima Ladového štítu padla asi za tri hodiny. S Milanom sme liezli roky, súhra fungovala a tak sme sa na tej kolmej žule vskutku vyšantili. S pocitom dobre vykonanej roboty sme sa vracali Malou studenou dolinou. Podľa starých obyčají sme zabúdili na Nálepku, terajšiu Zámku na šálku čaju. Tekutina chutila, debata s chatárom vždy priniesla nové poznanie, my sme prehodili čosi o extrémoch lezenia, pomaly sme sa poberali na odchod. No stále sme mali pocit, akoby sa chatár akosi ošival. Keď zainvestoval do nás po pohárikú slivky, tak to z neho vytieklo.

„Počujte chlapi. Čo by ste povedali na jeden dobrý skutok? “

„O čo ide? “

„Takú drobnosť. Na Kamzíku leží rúra. Na jedného je dosť objemná a ťažká, no dvaja ju zmáknú v pohode. “

„Koľko váži? “

„Asi sto kíl. Dĺžka okolo 30 metrov. Špageta z plastu zvinutá do rolky o priemere meter a pol. Problém je v tom, že sa musí vytrepať na chatu ako jeden celistvý kus. A vy ste predsa starí harcovníci. Pre vás to bude malina.“

Pozreli sme s Milanom na seba. Kdesi v záhlaví sa mi ozval výstražný signál, ktorý ma varoval, že horský škriatok si neraz zašpásoval na účet neskusených.

„A čo tvoji šerpovia? Tí profíci sú priam predurčení na také sladčáky. “ Pokúsil som sa vypáčiť z chatára dajakú informáciu, ktorá by nám ten problém kúštik presvetlila.

„Miro upadol do stavu ťažkého zamilovania. Teraz svoj srdcový problém rieši v doline. A Peter tu maká nadoraz. Kvantum vynášok, koks, potraviny, obskakuje okolo vandrovníkov, cez sezónu je tu obrovský frkot. Proste makačka bez konca. A vy ste sa už neraz blyšli skvelými výkonmi.“

„Jasné. Odjakživa máme na tú tvoju chajdu slabosť. Tak ti s tou špagetou helpneme,“ Milan rozhodol za nás oboch.

Chatár nám vzápätí objasnil ešte pár detailov. Zakrátko sme prenikli do tajov nosenia rúr a tak sme s krosnami na ramenách vyrazili. Avšak malina zblízka vôbec nevyzerala taká sladká, ako nám ju chatár ospieval. Rúra mala priemer asi 15 centákov, hmotnosť okolo metráka a zvinutá bola do rolky o priemere asi meter a pol. Chvíľu sme sa dohadovali ako to monštrum vytrepeme na Nálepku. Keď sme si to rozmenili na drobné, vložili sme sa do roboty. Špagetu sme rozdelili na dve rovnaké časti, tak sme z nej odvinuli asi tri metre, čím sme si určili vzdialenosť medzi nami. Povrazom sme pritiahli Milanovu rolku ku nosidlám a tak skoro navlas podobne bremeno sme ukotvili aj na moje krosná. Pomohol som kámošovi vyhodit' nosidlá na plecía, zadnú časť toho hadíka som si zobral na starosť ja. Vložil som sa do popruhov a pobiede som sa vyštrachal na nohy. Keď si krosná našli optimálnu polohu na ramenách, upli sme všetku koncentráciu už iba na vynášku. Vzápätí vzduchom preletel povel a my sme vyrazili. Každý začiatok je ťažký. Chvíľu nám trvalo, kým sme objavili ten správny rytmus. Milan ťahal, ja som to bremeno tlačil

zozadu po kostrbatom chodníku plnom všelijakých odskokov a priehlbni. K Obrovskému vodopádu to išlo v pohode, no za mostíkom sme sa začali pasovať s prvými ohybmi skratky. Rúra medzi nami sa občas obtierala o kroviny, o kmene stromov, o vysoké skaly. Milan to mal fest náročné a ja tiež. Musel som manévrovať v nerovnom teréne z jednej strany na druhú, šliapať cez kroviny, po vysokých balvanoch, po všelijakých odskokoch, či dierach. Vzdialenosť medzi nami síce nebola veľká, no ťažkých flekov mnoho, koordináciu sme riešili takmer krikom. Inak chatár mal pravdu. Skúsenosti zo steny nám pomáhali zvládať extrémne momenty s chladnou hlavou. A tak sme makali až sa nám z kečky parilo. Milan vyberal čo najpriamejší vektor, občas šliapal aj mimo chodníka, aby nám tú tortúru uľahčil. No príroda sa s nami nemaznala. Neraz sme sa zamotali do konárov, či kríkov, museli sme s tým hadiskom zacúvať a opäť napredovať. Proste ten plaz pri každej príležitosti vypúšťal svoje jedy.

Mlčvym lesom sme sa postupne predrali až pod Previsnuté bralo. Náročný flek. Tam sme sa vytrápili najviac. Strmina sa pred nami priamila viac a viac. Našťastie rúra bola ohybná a naša plasticita v mozgovni tiež. Tak sme ju trepali popod to obrovské balvanisko, potom priamo hore krátkym strmáčikom, následne po mostíku až na poľanu pred chatou, kde sme obidve časti špagety zložili na matičku zem.

„Skvele chlapi. Mokrát dík, “ chatár nás privítal so širokým úsmevom.

„Bola to vskutku malina. No na čosi si zabudol, “ Milan zapichol pohľad do kámoša.

„Čo také? “

„Že sme ju museli urvať z trňovej húštiny. “

„Ale chlapi. Ste predsa borci fyzicky dobre vybavení, roky cepovaní horami a ošľahaní aj barovými ventilátormi. Keď zmáknete vrtochy kolmej steny, tak s takou špagetou to musel byť sladák. “

„Myslíš? “ zapochyboval som.

„Určite. Ved' Milan je Tatranec telom aj dušou. Horský vodca, záchranár, má na konte kopec prvovýstupov. Dokonale ho vycepovali aj expedície na Makalu a Nanga Parbat. A navyše bývalý hokejista s perfektnou kondičkou. Proste tvrďas zvyknutý na akúkoľvek otročinu.

A ty Šani, ty si horal doslova a do písmena. Húževnatý bojovník. Vraj si Gerlach vyliezol dokonca metódou drytooling. Dlhو som čakal na tak orazených harcovníkov. “

„Uhádol si. Nie sme žiadne barové padavky. Zrejme si vytušil, že máme na tú tvoju chajdičku slabosť. A po slivke sme zvyčajne poddajní ako voda. Inak tá rúra tam ležala minimálne mesiac. To vskutku vyčkávala iba na nás? “ zavrtal som do chatárovej pohody.

„Popravde chlapi. Padli ste mi do rany. Keď som vás zazrel, hneď mi došlo, že mi vás zoslalo samé nebo. Okrem toho, na vás bol vždy spoľah. A nakoniec, mýlil som sa? Ved' ste tú rúru v pohode vytrepali až ku chate. Proste na správnych borcov mám kejhák. Máte to u mňa chlapi. “

„Radi sme ti helfli. Aj nabudúce. Jednoducho dobré skutky máme v génoch. Okrem toho odjakživa ma lákal život mučeníkov pod krosnami. Takže sa ti musím za tú cennú skúsenosť poďakovať, “ ukončil dialóg s kamošom Milan.

„Tak sa maj a neuštví sa. A ak by ťa opäť napadla nadrozmeraná idea, adresu poznáš. “ Zapichol som za touto kapitolou definitívnu bodku.